

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako zákonného zástupcu maloletého [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Dr. Miroslavom Králikom, Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva maloletého formulovať vlastné názory a byť vypočutý v súdnom konaní podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 25 CoP/11/2015-24 z 11. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zákonného zástupcu maloletého [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie základného práva maloletého dieťaťa formulovať vlastné názory a byť vypočutý v súdnom

konaní podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Cop/11/2015-24 z 11. marca 2015.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozhodol uznesením č. k. 13 P/466/2014-7 z 19. januára 2015 o návrhu otca maloletého dieťaťa na nariadenie predbežného opatrenia vo veci úpravy styku s maloletým dieťaťom tak, že návrh otca zamietol. O odvolaní otca proti uvedenému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 25 CoP/11/2015-24, ktorým zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a upravil styk otca s maloletým dieťaťom tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každú sobotu v párnom týždni v kalendárnom roku od 10.00 h do 18.00 h. Krajský súd určil miesto prevzatia a odovzdania dieťaťa a uložil matke povinnosť maloleté dieťa pripraviť na stretnutie s otcom a v určenú dobu ho otcovi odovzdať a prevziať ho od neho. Krajský súd vymedzil platnosť predbežného opatrenia do rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci úpravy styku otca s maloletým dieťaťom vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 P/56/2015.

Sťažovateľka ako zákonný zástupca maloletého podala proti uzneseniu krajského súdu ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia práv jej maloletého dieťaťa podľa čl. 12 dohovoru a z dôvodu psychického stavu dieťaťa. V sťažnosti podrobne opisuje psychické problémy dieťaťa, pričom poukazuje na to, že *„je veľká pravdepodobnosť, ktorá sa zatiaľ vylúčiť nedá, že práve otec maloletého [REDAKOVANÉ] je príčinou psychických problémov maloletého...“*.

V súvislosti s porušením čl. 12 dohovoru v sťažnosti uvádza:

«Článok 12 Dohovoru dáva najavo, že dieťa je držiteľom práv, ktoré majú vplyv na jeho život, a nielen práv, ktoré sú odvodené od jeho zraniteľnosti (ochrana) alebo závislosti na dospelých (starostlivosť).

Výbor pre práva dieťaťa (ďalej len „výbor“), na 51. sedení, v dňoch 25. 5. - 12. 6. 2009 v Ženeve, vypracoval všeobecný komentár (voľne dostupný online) k právu dieťaťa byť vypočuté (analýza článku 12 Dohovoru o právach dieťaťa). Na strane 6 je uvedené:

„Článok 12 Dohovoru zakladá právo každého dieťaťa slobodne vyjadriť názor na všetky záležitosti, ktoré sa ho dotýkajú, a následného práva na riadne zváženie tohto názoru podľa veku dieťaťa a jeho úrovne vyspelosti. Toto právo ukladá jasný právny

záväzok štátom, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru toto právo uznať a zaistiť jeho implementáciu vypočutím a riadnym zvážením názoru dieťaťa. Tento záväzok ukladá štátom, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru, prihliadajúc na ich súdny systém toto právo buď priamo zaručiť alebo prijať či revidovať zákony tak, aby si toto právo mohlo dieťa plne uplatňovať.“

Výbor zdôrazňuje, že článok 12 Dohovoru neurčuje vekovú hranicu na uplatňovanie práva dieťaťa vyjadriť svoje názory, a štátom, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru neodporúča stanoviť vekové hranice, či už v zákone alebo v praxi, ktoré by obmedzovali právo dieťaťa slobodne sa vyjadrovať o všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú.

Výskum dokázal, že dieťa je schopné vytvárať si názory od útleho veku, aj keď ešte možno nie je schopné ich slovne vyjadriť. Následkom toho plná implementácia článku 12 Dohovoru vyžaduje uznanie a rešpektovanie neverbálnych foriem komunikácie vrátane hry, reči tela, mimiky, kresieb a malieb, prostredníctvom ktorých malé dieťa dokáže prejavíť pochopenie, výber, či preferencie.

Dieťa nie je iba objekt prospešných opatrení. Dieťa musí byť vypočuté vo všetkých záležitostiach, ktoré ho ovplyvňujú a navyše, týmto názorom vyjadreným dieťaťom treba prisudzovať primeranú váhu. Výbor je toho názoru, že rodičia majú uznať dieťa za subjekt so svojimi vlastnými záujmami a očakávaniami, schopný stále viac a viac preberať za seba zodpovednosť. Z toho dôvodu by mali počúvať dieťa a brať do úvahy to, čo dieťa oznamuje...

Maloletý ■■■■■ má strach hovoriť o čase strávenom s otcom, odpovedá len stroho „nechcem o tom hovoriť, robí mi to zle, nepýtaj sa ma“ alebo „tato zakázal“. Ďalšie vyjadrenia maloletého ■■■■■ „dokedy musím chodiť k tatovi?“, „idem tam už posledný krát?“, „tato je ku mne hnusný, nedávaj ma tam mamina“, sú dôkazom odmietania otca maloletým ■■■■■. Maloletý ■■■■■ má právo vysloviť svoj názor v zmysle článku 12 Dohovoru a je povinnosťou súdu, aby pri rozhodovaní vzal do úvahy názor dieťaťa, ktorý maloletý ■■■■■ vyjadruje jasne a určito. Krajský súd Nitra sa s touto skutočnosťou v napadnutom uznesení, odôvodnenie ktorého obsahuje aj analýzu súvisiacich sporov medzi rodičmi maloletého ■■■■■ nezaoberal, čím došlo k porušeniu ľudských práv a základných slobôd maloletého ■■■■■ vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy - z Dohovoru o právach dieťaťa (čl. 12 Dohovoru).

Krajský súd v Nitre napadnutým uznesením nebral do úvahy vypracovaný znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorý je súčasťou konania o striedavej osobnej starostlivosti na Okresnom súde Nitra pod sp zn. 11 P/446/2011. Nedostatočne sa oboznámil s dôkazmi a nezohľadňoval všetky podstatné skutočnosti...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a „po vykonaní dokazovania“ vyniesol tento nález:

„1. Právo sťažovateľa na právo dieťaťa formulovať vlastné názory a byť vypočutý v súdnom konaní podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu Nitra sp. zn. 25CoP/11/2015-24 z 11. marca 2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 25CoP/11/2015-24 z 11. marca 2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Nitra je povinný nahradiť právnomu zástupcovi sťažovateľa náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR, na účet [REDAKOVANÉ] vo výške 355,73 EUR (139,83 EUR x 2 za dva úkony právnej služby - príprava a prevzatie právneho zastúpenia, písomné podanie na súd + 20% DPH a režijný paušál vo výške 8,39 EUR x 2 dva úkony právnej služby + 20% DPH).“

Sťažovateľka zároveň v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 25 CoP/11/2015-24 z 11. marca 2015, a to až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti, keďže podľa nej je dôvodná obava, „že realizáciou styku bez prítomnosti matky maloletého [REDAKOVANÉ] s otcom sa psychický stav maloletého bude zhoršovať...“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľky sú jej tvrdenia o porušení práva jej maloletého dieťaťa podľa čl. 12 ods. 1 a 2 dohovoru tým, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nebral do úvahy názor dieťaťa v tejto záležitosti a že sa nedostatočne zoznámil s dôkazmi a nezohľadňoval všetky podstatné skutočnosti.

Podľa čl. 12 ods. 1 dohovoru štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečujú dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo tieto názory slobodne vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom dieťaťa musí venovať patričná pozornosť zodpovedajúca jeho veku a úrovni.

Podľa čl. 12 ods. 2 dohovoru sa na ten účel dieťaťu poskytuje najmä možnosť, aby sa vypočulo v každom súdnom alebo správnom konaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo, alebo prostredníctvom zástupcu alebo príslušného orgánu, pričom spôsob vypočutia musí byť v súlade s procedurálnymi pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

Krajský súd v rozhodnutí o odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu súdu prvého stupňa zhrnul v závere svoje podstatné dôvody, ktoré ho viedli k zmene napadnutého rozsudku č. k. 13 P/466/2014-7:

„Odvolací súd majúci za preukázané, že rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 24P/350/2009-61 zo dňa 14. 06. 2011, právoplatný dňa 24. 06. 2011, ktorým boli upravené práva a povinnosti rodičov k mal. dieťaťu, a teda i upravený styk otca s mal. dieťaťom, a to na čas do rozvodu, sa stal neúčinným a to právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7C/213/2009-106 zo dňa 23. 03. 2010 o rozvode manželstva rodičov dieťaťa a následným zastavením konania o úprave styku otca s maloletým [REDAKOVANÉ] uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 7C/213/2009-244 zo dňa 13. 09. 2011, právoplatným dňa 10. 10. 2011 z dôvodu uzavretia dohody rodičov o úprave styku otca s maloletým dieťaťom.

Na základe uvedeného je možné konštatovať, že v súčasnej dobe otec nemá upravený súdom styk s maloletým [REDAKOVANÉ].

V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov: deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Treba zdôrazniť, že rodič má právo sa s dieťaťom stykať, nie je to však jeho povinnosť a nemožno ho k tomu nútiť. V Dohovore opravách dieťaťa v čl. 18 ods. 1 je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí pritom byť záujem dieťaťa. Pri rozhodovaní o úprave styku by súd preto nemal ignorovať ani záujmy dieťaťa, ale ani opodstatnené pracovné, či iné povinnosti

rodičov. Rodičia maloletého dieťaťa by sa v záujme dieťaťa mali predovšetkým na úprave styku rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, dohodnúť. Až následne, ak takáto dohoda nie je možná, upraví styk rodiča s maloletým dieťaťom súd, pričom je povinný prihliadnuť predovšetkým na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby k rodičom, vývinové potreby a stabilitu výchovného prostredia. Špecifická situácia nastáva pri rozhodovaní súdu o návrhu rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, na úpravu styku, predbežným opatrením. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nariadenie predbežného opatrenia, ktorým súd upraví styk rodiča s maloletým dieťaťom, má iba dočasný charakter a až v konaní vo veci samej musí súd prvého stupňa posúdiť všetky kritériá a zásady, splnenie podmienok pre úpravu styku s rodičom, musí však predovšetkým skúmať záujem maloletého dieťaťa. Na druhej strane je potrebné zdôrazniť, že ak rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, sa s dieťaťom, najmä s maloletým, dlhší čas nestretáva, nepodiela sa na jeho výchove, môže nastať nezvratiteľný stav, ktorý má za následok vzájomné odcudzenie rodiča a dieťaťa, nehovoriac o absencii výchovných prvkov zo strany tohto rodiča k dieťaťu.

Odvolací súd, poukazujúc na vyššie uvedené aspekty, sa preto nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh otca na úpravu styku s maloletým [REDAKOVANÉ]. Keďže vykonaným dokazovaním odvolacieho súdu (preskúmaním jednotlivých spisov Okresného súdu Nitra v danej veci) dospel k záveru, že otec v súčasnej dobe nemá upravený styk s maloletým [REDAKOVANÉ] podľa § 220 OSP zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a upravil styk otca s maloletým [REDAKOVANÉ] tak, že otec je oprávnený stretávať sa s [REDAKOVANÉ] každú sobotu v párnom týždni v kalendárnom roku od 10.00 hod. do 18.00 hod..

Naliehavosť úpravy styku otca s maloletým [REDAKOVANÉ] predbežným opatrením odvolací súd mal za preukázanú, keďže vzhľadom na vyššie konštatované okolnosti, styk otca s maloletým dieťaťom v súčasnej dobe súdnym rozhodnutím upravený nie je a rodičia sa na jeho úprave dobrovoľne nevedia dohodnúť. Otec sa s maloletým [REDAKOVANÉ] v súčasnej dobe nestretáva, pričom matka sama dokonca aj písomne otcovi navrhovala stretnutia s maloletým [REDAKOVANÉ] za jej prítomnosti. V súčasnej dobe je na Okresnom súde

v Nitre vedené konanie o návrhu matky na úpravu styku otca s maloletým [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 11 P/56/2015, ktoré doteraz právoplatne ukončené nie je.“

Po preskúmaní sťažnosti v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka v texte ani petite svojej sťažnosti nenamieta porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľka kvalifikovane zastúpená zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v tom rozsahu, ako ho sťažovateľka vymedzila v petite sťažnosti v rámci požadovanej ústavnej ochrany, teda len v rozsahu namietaného porušenia práva dieťaťa formulovať vlastné názory a byť vypočutý v súdnom konaní podľa čl. 12 ods. 1 a 2 dohovoru.

V súvislosti s namietaným porušením označeného práva ústavný súd však poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patrí aj právo vyplývajúce z čl. 12 ods. 1 a 2 dohovoru), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy zaručené v čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom namietanom porušení označeného práva dieťaťa by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd zastáva názor že aj rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať rovnako ako iné rozhodnutia predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Keďže však absencia porušenia ústavnoprávnych princípov v prípade posudzovanej sťažnosti vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky a hmotnoprávneho charakteru, pričom v posudzovanom prípade k nim zjavne nemohlo dôjsť, ústavný súd odmietol sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd k veci ešte dodáva, že napadnutým rozhodnutím rozhodol krajský súd o zmene rozhodnutia prvostupňového súdu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a dočasne rozhodol o úprave styku otca s jeho maloletým dieťaťom, v danom prípade vo veci bude ešte konať všeobecný súd.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi účastníkmi. Jeho nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Ústavný súd zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy), a preto sa ústavný súd ako

nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (napr. III. ÚS 309/2012, II. ÚS 339/2012).

V závere ústavný súd ešte uvádza, že posúdenie opodstatnenosti rozsahu styku rodiča a maloletého dieťaťa prislúcha iba všeobecnému súdu, ktorý je pri rozhodovaní viazaný zákonom č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a skutočnosť, že sťažovateľka sa v prvom rade s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje alebo nesúhlasí s jeho posúdením skutkového stavu, samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho

úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. V danej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné označiť za neakceptovateľný alebo zjavne neodôvodnený iba z toho dôvodu, že podľa sťažovateľky mal odvolací súd posúdiť skutkový stav a právnu stránku veci iným spôsobom.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a právom podľa čl. 12 ods. 1 a 2 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd tiež vo svojej judikatúre s odvolaním sa na ústavný text čl. 127 ods. 1 ústavy uviedol, že „v konaní o individuálnej ochrane základných práv a slobôd nemožno vysloviť porušenie základných práv a slobôd bez vzťahu ku konkrétnej osobe.“ (sp. zn. II. ÚS 60/02).

Z uvedeného vyplýva, že subjektom požadujúcim ochranu pred ústavným súdom nie je sťažovateľka, ale jej maloletý syn. V konaní pred všeobecným súdom sťažovateľka vystupuje ako zákonná zástupkyňa maloletého [REDAKOVANÉ]. V konaní pred ústavným súdom je teda v danej veci prvotným účastníkom maloletý a z dôvodu zákonného zastúpenia nasleduje jeho zákonná zástupkyňa. Zákonná zástupkyňa nie je samostatnou nositeľkou ústavných práv a slobôd bez maloletej osoby, ktorej základných práv a slobôd sa dožaduje. V tomto prípade by ústavný súd mohol návrh odmietnuť ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd o návrhu sťažovateľky, ktorá s poukazom na § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde žiadala o odloženie vykonateľnosti

sťažnosťou napadnutého uznesenia dočasným opatrením do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015